

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/15/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8723202211
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8723202211.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Kataríny Krochtovej, v spore žalobkyne A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. XXX, zast. JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie v sume 1.200,00 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 12Csp/19/2023 - 98 zo dňa 24.01.2024, takto jednomyseľne

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok vo výrokoch I. a III.
- Žalobkyni priznáva voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“ a „súd“) napadnutým rozsudkom vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 1.000,00 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo výroku II. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a výrokom III. priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie právne zdôvodnil ust. § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 28.03.2023 domáhala voči žalovanému zaplata prmeraného finančného zadostučinenia v sume 1.200,- eur z dôvodu, že v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 11Csp 24/2019 bola v postavení spotrebiteľky úspešná. Rozsudkom č. k. 11Csp/24/2019 - 89 zo dňa 14.02.2020 súd vo výroku II. a III. určil dve neprijateľné zmluvné podmienky v zmluve o revolvingovom úvere č. 8300046324 z 22.03.2012. Rozsudok vo vzťahu k výrokom II. a III. nadobudol právoplatnosť dňa 05.05.2020. Súd teda konštatoval, že v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. 11Csp 24/2019 bola žalobkyňa ako spotrebiteľka úspešná vo vzťahu k určeniu dvoch neprijateľných zmluvných podmienok. Súd ďalej uviedol, že konanie žalovaného bolo spôsobilé negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry spotrebiteľky a potenciálne ohroziť jej sociálny či rodinný život, ako je zrejmé zo samotného rozsudku ako aj z jej prednesu na pojednávaní. Súd poukázal na to, že výška priznaného finančného zadostučinenia závisela od jeho úvahy súdu a bola na jeho posúdení. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia, cieľ odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov, princíp primeranosti a podobne. Za primerané v prejednávanej veci súd považoval finančné zadostučinenie vo výške 1.000,- eur. Takto priznané finančné zadostučinenie je určitou satisfakciou žalobkyni za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného, ktorý ju

priviedol do stavu neistoty, dlhšiu dobu trpieť. V dôsledku konania žalovaného bola žalobkyňa nielenže vystavená bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, nad rámec uvedeného bola nútená chrániť svoje práva súdnou cestou. Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy, v podobe náhrady trov konania protistrane, a to v prípade neúspechu v konaní. Súd tiež poukázal na recidívu žalovaného, kde v celom rade iných konaní, vymenovaných žalobcom, žalovaný sa dopustil porušení spotrebiteľských práv s cieľom bezdôvodne sa obohatiť, prípadne získať plnenia, ktoré mu neprislúchali (KS PO 23Co/42/2019, 19Co/30/2018). Vo vzťahu k žalobkyni - spotrebiteľovi nepredstavuje priznané zadosťučinenie neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa. Súd vyhodnotil procesnú obranu žalovaného k výške nároku ako čiastočne dôvodnú. Minimálne právoplatnosťou rozhodnutia v sporovom konaní žalobkyňa nadobudla vedomosť o porušení právnych predpisov žalovaným zakladajúcich nárok na finančné zadosťučinenie a tento nárok plniaci aj odradzujúcu funkciu si mohla uplatniť skôr, čím mohol byť naplnený skôr aj účel generálnej prevencie. Rovnako sa žalovaná domohla úhrady presahujúcej zákonný nárok žalovaného. Sama nečelila exekučnému konaniu. To však samo o sebe nemá za následok stratu práva na priznanie finančného zadosťučinenia. V prevyšujúcej časti preto súd žalobu zamietol ako nedôvodnú.

4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď konštatoval, že pri rozhodovaní o náhrade trov je potrebné selektovať, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že žalobcovi patrí právo na finančné zadosťučinenie z dôvodu úspešného uplatnia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa. Výška plnenia je druhotná, a preto žalobcu v takomto prípade treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal úspech čo do základu nároku a výška nadväzujúca na úspech závisela výlučne od úvahy súdu. Výška náhrady trov sa priznáva iba z prisúdenej sumy.

5. Proti výroku I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný dôvodiac nesprávnymi skutkovými závermi a nesprávnym právnym posúdením súdom prvej inštancie a súčasne aj porušením práva žalovaného na spravodlivý súdny proces, pretože súd sa vecne nevyporiadal s podstatnou časťou procesnej obrany žalovaného.

Žalovaný namietal, že ani jedno z kritérií, na základe ktorých súd žalobkyni priznal primerané finančné zadosťučinenie, nekonkretizoval po vecnej stránke. Pritom nezohľadnil ani fakt, že napriek stresujúcej povahe súdnych konaní žalobkyňa nepodala jednu žalobu, ale tri. Finančné zadosťučinenie si neuplatňuje jednou žalobou, ale tromi žalobami (podanými rovnakým zástupcom na základe rovnakej plnej moci). Súd žalobkyňu nevypočul, a preto nemôže absenciu skutkových okolností nahradzovať vlastnými úvahami o skutkovom stave. Skutkové závery súdu nezodpovedajú vykonanému dokazovaniu, čo znamená, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu veci. O nepreskúmateľnosti rozsudku svedčí aj to, že v celom odôvodnení súd neoznačil žiadne konkrétne právo žalobcu ako spotrebiteľa, ktoré bolo podľa jeho záveru porušené. Odôvodnenie neobsahuje jediné pomenovanie takéhoto práva, ani označenie príslušnej právnej normy. Zákon č. 250/2007 Z. z. v ustanovení § 3 ods. 5 pritom uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie je možné priznať v prípade úspešného uplatnenia ustanovenia určeného na ochranu spotrebiteľa. Ak ale súd nekonkretizuje ani z akého konkrétneho porušenia pri rozhodovaní vychádzal, potom je jeho rozhodnutie nielen predčasné (po skutkovej), vecne nesprávne (po právnej stránke), ale aj nepreskúmateľné.

Z napádaného rozsudku nevyplýva k určeniu sumy 1.000,- eur absolútne nič. Žiadny popis a konkretizácia úvah súdu, ako dospel k danej sume, čo zohľadnil pri jej určení. Uplatnenie voľnej úvahy sa podľa Najvyššieho súdu SR (napr. rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/25/2019) nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúcou sa akejkoľvek kontrole. V rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/171/2005 Najvyšší súd SR konštatoval, že i keď je výška zadosťučinenia v peniazoch predmetom úvahy súdu, jeho úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská.

Žalovaný namietal v konaní premlčanie a aj časový aspekt medzi žalobcom tvrdeným vznikom nároku na zadosťučinenie a podaním žaloby v tomto konaní. Uplynutím času ako podstatnej skutočnosti ovplyvňujúcej uplatňovaný nárok, sa konajúci súd nezaoberal. Ak má byť zadosťučinenie satisfakciou, potom pri všeobecných záveroch súdu o stresových situáciách nedáva žiadne logické a racionálne vysvetlenie to, aby sa náhrada uvedených stavov uplatňovala s tak výrazným časovým odstupom 3 rokov.

6. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že na súde úspešne uplatnila porušenie svojho práva, ako aj povinnosti žalovaného, čím naplnila hypotézu právnej normy uvedenej v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Práve kritériá, ktoré uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku a ktoré citoval v odvolaní aj samotný žalovaný, zohľadňujú aspekt primeranosti priznaného finančného zadosťučinenia. Podľa názoru žalobkyne by súdy mali pri úvahách o primeranom

finančnom zadosťučeniení zohľadňovať v neprospech dodávateľov tzv. špeciálnu recidívu dodávateľov. Z doterajšej rozhodovacej činnosti súdov je známe, že žalovaný dlhodobu a vo veľkom rozsahu porušuje spotrebiteľské práva na finančnom trhu. Aj v súčasnosti napriek tisíciam rozsudkov vydaných proti žalovanému, tento neustále používa nekalé obchodné praktiky a finančne sa snaží na úkor spotrebiteľov obohacovať, a to najmä využívaním neprijateľných zmluvných podmienok. Žalovaný v základnom konaní (ako ani po jeho právoplatnom skončení) neprejavil žiadnu sebareflexiu. Princípom a zmyslom konania o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je sankcionovať dodávateľa a tiež zadosťučniť spotrebiteľovi. Celé posudzovanie primeranosti výšky finančného zadosťučinenia vychádza z okolností týkajúcich sa základného konania. Je nepochybné, že spotrebiteľ ako „obyčajný občan“ v základných konaniach pociťuje výrazné stresové vypätie, nielen z dôvodu neskúsenosti so súdnou mocou, ale aj zo skutočnosti, že čelí sporu s ekonomicky, právne a spoločensky silnejším protivníkom. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami, považovala žalobkyňa súdom priznanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Súdom priznaná výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanom, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov. Primeranosť súdom priznanej sumy 1.000,- eur je vzhľadom na postoj žalovaného, množstvo a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem, evidentne daná. Prítom suma 1.000,- eur predstavuje iba 0,00021 z výšky výnosov žalovaného za rok 2022 (údaj z portálu finstat.sk). Konanie žalovaného taktiež nemožno označiť inak ako nekalú obchodnú praktiku a rozporné s dobrými mravmi. Na základe uvedeného žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. Zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

7. Do konania neboli predložené žiadne ďalšie vyjadrenia.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a násl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s nesprávnym právnym posúdením, nesprávnym skutkovým zistením a porušením práva na spravodlivý proces a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. Odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie zdôvodnil v rozsahu, ktorý obstoje v konfrontácii s požiadavkami kladenými na kvalitu súdnych rozhodnutí. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité odôvodnenie súdu prvej inštancie. Keďže odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvoinštančné konanie a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, odvolací súd v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku a na zdôraznenie dodáva:

11. Predmetom konania je nárok žalobkyne voči žalovanému titulom primeraného finančného zadosťučinenia z dôvodu porušenia jej spotrebiteľských práv, čoho dôkazom je výsledok konania vedeného pod sp. zn. 11Csp/24/2019 v podobe určenia dvoch neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve o revolvingovom úvere č. 8300046324 zo dňa 22.03.2012 uzavretej medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom.

12. Správne potom súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa ako spotrebiteľovi vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému dodávateľovi a správne tento nárok kvalifikoval podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

13. Odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie nekonkretizoval po vecnej stránke ani jedno z kritérií, na základe ktorých žalobkyňa priznal nárok, žalobkyňu nevypočul, čím nedostatok skutkových okolností nahradil vlastnými úvahami o skutkovom stave. Tiež namietal, že žiadne konkrétne právo žalobkyne, ktoré by malo byť porušené, súd neuviedol.

14. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a

unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012).

15. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, ktorý je založený na úspešnosti žalobkyne v pôvodnom konaní pod sp. zn. 11Csp/24/2019, v ktorom bola konštatovaná neprijateľnosť dvoch (2) zmluvných podmienok. Tým bola naplnená hypotéza právnej normy, t. j. tretej vety § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

16. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 konštatoval aj toto: „Pod úspešným uplatnením práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétnej vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

17. Vo vzťahu k uvedenému právnomu názoru Najvyššieho súdu SR považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že pojem „judikovať“ neznamená vysloviť právny záver len vo výroku rozhodnutia a dokonca neznamená len „ratio decidendi“, teda nosný dôvod rozhodnutia, ale za judikovanie je potrebné považovať aj „obiter dictum“, teda marginálne závery rozhodnutia súdu. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Preto ak v základnom konaní sp. zn. 11Csp/24/2019 bola konštatovaná neprijateľnosť dvoch (2) zmluvných podmienok, potom niet pochyb o úspešnosti spotrebiteľa v danom spore. Tieto závery vyplývajú aj z bodu 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom odvolací súd zdôrazňuje, že porušenie práv žalobkyne spočíva v konaní dodávateľa, ktorý nekonal v súlade s ochranou spotrebiteľa a dopustil sa nedostatkov v zmluvných dojednaniach s následkami ich neprijateľnosti.

18. Pokiaľ ide o námietku žalovaného týkajúcu sa toho, že súd žalobkyňu nevy počul a neúplne zistený skutkový stav nahradil vlastnými úvahami, odvolací súd uvádza, že žalobkyňa bola vypočutá na pojednávaní dňa 24.01.2024 (č. l. 88 spisu). Táto skutočnosť vyplýva aj z bodu 6. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalobkyňa uviedla, že žalovaný jej poskytol úver a na základe súdneho rozhodnutia jej časť peňažných prostriedkov vrátil, čo znamená, že napokon zaplatila sumu rovnajúcu sa sume poskytnutého úveru. Tiež uviedla, že v čase čerpania úveru bola rozvedená, vychovávala dve deti a peniaze jej chýbali. Poukazujúc na uvedené súd prvej inštancie vychádzal zo zistených skutočností rozhodujúcich pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Je nepochybné, že žalobkyňa uplatnila voči žalovanému svoje práva v základnom konaní, čo znamená, že voči nemu viedla súdny spor. Správne potom súd prvej inštancie poukázal na to, že byť stranou v súdnom spore je nepochybné stresujúcou záležitosťou pre „bežného“ človeka. Neopomenuteľnou je v tomto pohľade aj sociálna a rodinná situácia žalobkyne, ktorá v čase poskytnutia úveru bola rozvedená a starala sa o dve deti. V súvislosti s uvedeným odvolací súd poukazuje aj na úvahy súdu prvej inštancie vyplývajúce z bodu 20. napadnutého rozsudku, v ktorom súd jednoznačne uviedol dôvody, ktoré boli určujúce pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia (stav neistoty, vystavenie žalobkyne hroziacej ujme, stresujúce prežívanie súdneho konania, odradenie dodávateľa od ďalšieho porušovania práv spotrebiteľov). Stručné uvedenie týchto dôvodov súdom prvej inštancie je potrebné považovať za dostačujúce a nevyvolávajúce pochybnosti o úplnosti zistenia skutkového stavu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy, ktorú spotrebiteľ nie je povinný preukazovať.

19. Odvolateľ tvrdil, že súd neuviedol žiadne úvahy k priznaniu sumy 1.000,- eur. V súvislosti s uvedeným dáva odvolací súd do pozornosti, že výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je v zákone explicitne definovaná, ale je ponechaná na úvahu súdu, ktorý vyhodnocuje jej primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti. Odôvodnenie priznanej výšky musí byť presvedčivé, lebo výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa zákona o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/24/2020 zo dňa 18.08.2020).

20. Odvolací súd sa s vyššie uvedenou námietkou žalovaného o nezdôvodnení výšky priznaného zadosťučinenia v sume 1.000,- eur nestotožnil, nakoľko súd prvej inštancie najmä v bodoch 20. a 21. odôvodnenia rozsudku poukázal na okolnosti, ktoré ho viedli k primeranosti zadosťučinenia v priznanej sume. V zhode s názorom súdu prvej inštancie je aj odvolací súd toho názoru, že nimi je poskytnutie satisfakcie žalobkyni za stav neistoty, ktorý prežívala, skutočnosť, že bola vystavená hrozbe majetkovej ujmy a v neposlednom rade fakt, že podala žalobu voči silnejšiemu dodávateľovi, čím absolvovala súdny proces. Okrem toho výška priznaného finančného zadosťučinenia v sume 1.000,- eur musí byť aj ponaučením pre žalovaného, aby sa opakovane nedopúšťal porušení spotrebiteľských práv v rámci kontraktačných procesov, na čo poukázal aj súd prvej inštancie. Podľa názoru odvolacieho súdu výška priznaného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu, teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov, pričom vo vzťahu k žalobkyni – spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa, ani zneužitie práva, ale legitímny a legálny nárok spotrebiteľa priznaný mu zákonom. Je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie zdôvodnil aj zamietnutie žaloby nad sumu 1.000,- eur, čo odôvodnil tým, že žalobkyňa mohla uplatniť svoj nárok voči žalovanému aj skôr, čím skôr mohlo dôjsť k naplneniu generálnej prevencie.

21. S uvedeným súvisí aj odpoveď na odvolací argument žalovaného o tom, že súd prvej inštancie sa nezaoberal jeho námietkou o premlčaní nároku žalobkyne, čím rozhodnutie učinil v tomto ohľade nepreskúmateľným. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia spôsobuje porušenie práva na spravodlivý proces, pričom odvolací súd nezistil v dôvodoch napadnutého rozhodnutia nedostatky takej intenzity, ktoré by boli spôsobilé zasiahnuť alebo porušiť toto právo žalovaného. Aj keď súd prvej inštancie výslovne neuviedol, že nárok žalobkyne nie je premlčaný, z bodu 21. odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že sa touto otázkou zaoberal, keď uviedol, že žalobkyňa minimálne právoplatnosťou rozhodnutia (v základnom konaní, pozn. súdu) nadobudla vedomosť o porušení právnych predpisov žalovaným a že svoj nárok mohla voči žalovanému uplatniť aj skôr, čo však neznamená stratu práva na primerané finančné zadosťučinenie. V závere bodu 17. odôvodnenia rozsudku súd uviedol, s čím sa stotožňuje aj odvolací súd, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie možno uplatniť aj v základnom konaní popri namietanom porušení práv (napr. neprijateľnosť zmluvných podmienok, vydanie bezdôvodného obohatenia, etc.), ale aj v samostatnom konaní vo všeobecnej premlčacej dobe troch rokov plynúcej od právoplatnosti rozsudku v základnom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v bode 1., v ktorom súd konštatoval, že rozsudok v základnom konaní nadobudol právoplatnosť dňa 05.05.2020 a žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bola podaná dňa 28.03.2023. Odvolací súd už len dopĺňa, že bola podaná v rámci trojročnej premlčacej doby.

22. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie vyvodil zo skutkových zistení správny právny záver a na prejednávanej vec aplikoval relevantnú právnu normu, pričom svoje rozhodnutie zdôvodnil v rozsahu, ktorý nevykazuje známky porušenia práva na spravodlivý proces.

23. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku I. a III. potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 CSP.

24. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V celom rozsahu úspešnej žalobkyni priznal voči neúspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).